

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců JUDr. Davida Krysky a JUDr. Jana Peroutky ve věci

žalobce: **prof. MUDr. P. S., Ph.D.**
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Evou Doložilkovou, LL.M.
sídlem Slepá 85/5, 250 92 Šestajovice

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2024, č. j. 2469/24/5200-10422-713023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2024, č. j. 2469/24/5200-10422-713023, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku částku ve výši 13 829,50 Kč, a to k rukám jeho zástupkyně Mgr. Evy Doložilkové, LL.M.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

rozhodnutí ze dne 22. 1. 2024, č. j. 2469/24/5200-10422-713023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil platební výměr Finančního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „finanční úřad“) ze dne 1. 9. 2021, č. j. 4136232/21/2114-50521-204008. Tím byla žalobci vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2020 v celkové výši 92 820 Kč (dále jen „platební výměr“).

Obsah správního spisu

2. Žalobce v daňovém přiznání na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2020 podaném dne 2. 5. 2021 uplatnil mj. daňové zvýhodnění na vyživované dítě podle § 35c odst. 6 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném od 1. 1. 2020 (dále jen „zákon o daních z příjmů“), a to za své dvě děti ve výši odpovídající pěti měsícům za každé dítě.
3. Finanční úřad do spisu založil rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2018, č. j. 100 Co 174/2018-754 (dále jen „rozsudek o úpravě poměrů nezletilých“), s nímž byl obeznámen z řízení vedených k předcházejícím zdaňovacím obdobím. Tímto rozsudkem byly děti na základě schválené dohody rodičů svěřeny do péče jejich matky. S odkazem na něj finanční úřad dne 24. 5. 2021 vyzval žalobce k odstranění pochybností a prokázání, že děti ve zdaňovacím období 2020 žily se žalobcem ve společně hospodařící domácnosti ve smyslu § 21e odst. 4 zákona o daních z příjmů, a to v délce počtu měsíců uplatňovaných v daňovém přiznání.
4. K této výzvě žalobce uvedl, že v roce 2020 byly děti z důvodu uzavření škol v jeho domácnosti ve výrazně větším rozsahu, než byl stanoven rozsudkem o úpravě poměrů nezletilých. Žalobce popsal způsob střídání dětí v domácnostech jeho a matky dětí, své společné aktivity s dětmi a také potřeby, které dětem hradil. Rovněž namítal, že v době, kdy děti pobývaly v jeho domácnosti, matka dětí žalobci nepřispívala na stravovací, školní, životní i volnočasové potřeby dětí. Současně předložil doklady o nákupu jízenek, potravin a jiného zboží, faktury za telefonní služby, fotografie volnočasových aktivit dětí, své žádosti o ošetřovné při péči o dítě a též kopie vlastnoručně psaných prohlášení dětí, že v roce 2020 střídavě bydleli u žalobce a matky dětí, a to po stejnou dobu. Navrhl finančnímu úřadu, aby doložené důkazy ohledně společné domácnosti s dětmi po dobu 6 měsíců zohlednil a uznal žalobcův nárok na daňové zvýhodnění na obě děti alespoň v počtu 5 nebo 6 měsíců v roce 2020.
5. Finanční úřad posoudil pobyt dětí u žalobce jako dočasný ve smyslu § 35c odst. 7 zákona o daních z příjmů. Platebním výměrem tak žalobci daňové zvýhodnění na vyživované děti neuznal (stanovil je v nulové výši), v důsledku čehož mu vyměřil daň z příjmů vyšší o částku 14 420 Kč.
6. Žalobce se odvolal a argumentoval tím, že v roce 2020 zajišťoval osobní péči o děti po dobu delší než jejich matka. V době uzavření škol se dohodli na střídání v péči vždy po týdně, přičemž o děti pečoval navíc po dobu, kdy byla matka dětí v karanténě. Žalobce namítl, že finanční úřad v podstatě tvrdí, že svěřením dítěte do péče jednoho z rodičů je automaticky dána a určena jediná společně hospodařící domácnost, zatímco žalobce trvá na tom, že je třeba zjišťovat skutečný stav při poskytování péče. Pobyt dětí u žalobce podle něj nelze hodnotit jako dočasný.
7. Žalovaný uložil finančnímu úřadu podle § 115 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném do 30. 6. 2025 (dále jen „daňový řád“) doplnit podklady o svědecký výslech Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

matky dětí. Dále si vyžádal informace od příslušné správy sociálního zabezpečení o dobách čerpání dávek nemocenského pojištění žalobce i matky dětí a informace od základní a mateřské školy o docházce dětí (resp. době uzavření školy). Žalobce též doložil fotografie textových zpráv mezi ním a matkou dětí dokládající data a čas předávání dětí nebo rozhodnutí soudu a správních orgánů týkající se výběru školy jednoho z dětí. Žalovaný nejprve v seznámení se zjištěnými skutečnostmi podle § 115 odst. 2 daňového řádu ze dne 27. 7. 2023 vyhodnotil, že žalobce doložil, že v měsíci dubnu 2020 pečoval (i s ohledem na karanténu matky) o děti v převážném rozsahu on (21,5 dne), a proto dovodil, že žalobci daňové zvýhodnění náleží za jeden kalendářní měsíc. Ve II. seznámení se zjištěnými skutečnostmi ze dne 2. 11. 2023 po doplnění mj. textové komunikace mezi rodiči a doplnění výsledku matky nicméně svůj závěr přehodnotil. Zdůraznil požadavek na trvalost žití ve společné domácnosti, jenž podle něj vylučuje přihlížet k mimořádným a náhodným změnám v rozsahu péče o děti. Nadto podotkl, že zásada *nemo turpitudinem suam allegare potest* zakazuje zohledňovat jednostranné nedodržování rozsahu styku stanoveného soudem v podobě nedohodnutého pozdějšího předávání dětí.

8. Žalovaný nakonec i přes nesouhlasné vyjádření žalobce napadeným rozhodnutím ze dne 22. 1. 2024 odvolání zamítl a platební výměr potvrdil. Poukázal na to, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu bylo na žalobci, aby prokázal svá tvrzení, a byl to on, kdo je zodpovědný za to, že předložené důkazní prostředky budou konkrétní a budou prokazovat jeho tvrzení. Zejména pak připomněl závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2021, č. j. 8 Afs 155/2019-46, na jehož základě dospěl žalovaný k tomu, že není vyloučeno, aby znaky společně hospodařící domácnosti ve smyslu § 21e odst. 4 zákona o daních z příjmů byly naplněny fakticky ve vztahu k oběma rodičům, kteří spolu nežijí. Jelikož však dítě může být pro účely § 21e odst. 4 zákona o daních z příjmů členem pouze jedné domácnosti, je třeba zkoumat, ve které z více takových domácností jsou její znaky naplněny více. To bude dáno zejména kvantitativním ukazatelem, tedy tím, ve které domácnosti žije dítě objektivně více. Subjektivní vnímání situace rodičem a dítětem či kvalita poskytovaného zázemí přitom nemohou být pro tyto účely rozhodující. Rozhodnutí soudu o svěření dítěte do péče může být základním ukazatelem, jelikož předurčuje rodiče, s nímž bude dítě trávit většinu času a kde o něj bude osobně pečovat. Na tyto závěry Nejvyšší správní soud navázal i v rozsudku ze dne 30. 11. 2023, č. j. 3 Afs 254/2021-42.
9. Podle žalovaného je třeba vycházet ze skutečného stavu věci v každém konkrétním případě, neboť například v důsledku dohody rodičů může být realita odlišná od rozhodnutí soudu o svěření dítěte do péče. Nicméně v takové situaci tíží podle § 92 odst. 3 daňového řádu důkazní břemeno daňového poplatníka, který je povinen prokázat, že fakticky naplňuje znaky společně hospodařící domácnosti (za jednotlivý kalendářní měsíc) s vyživovaným dítětem v míře větší, než ten rodič (poplatník), kterému bylo dítě rozhodnutím soudu svěřeno do péče. Po vyhodnocení provedených důkazů žalovaný konstatoval, že rozsudek o úpravě poměrů nezletilých byl, až na některé dílčí výjimky, ve své podstatě dodržován, a tedy že důkazy doložené žalobcem potvrdily, že převážně pečoval o děti v období stanoveném rozsudkem o úpravě poměrů nezletilých. Konkrétně ke svědecké výpovědi matky žalovaný uvedl, že do řízení nevnesla zásadní informace a neprokázala, ale ani nevyvrátila společně hospodařící domácnost u žalobce v některých měsících roku 2020. Sdělení matky dětí, že v době uzavření škol chodila do práce, není s to prokázat, že by děti pobývaly déle v domácnosti žalobce než u matky. Doložené textové zprávy pak dokládají

mimořádnou (jednorázovou) povahu důvodů, jež vedly ke změnám v rozsahu péče (pozdější předávání dětí matce, dřívější předání otci či karanténa matky v době od 23. do 30. 4. 2020). Žalobce tak ve výsledku podle žalovaného neprokázal, že by naplňoval znaky společně hospodařící domácnosti v jednotlivých kalendářních měsících více než matka dětí, a proto žalovaný dospěl k závěru, že mu nevznikl nárok na poskytnutí daňového zvýhodnění. I když v roce 2020 docházelo k odchylkám v péči o děti oproti rozsahu péče stanovené soudem a rozsah styku žalobce s dětmi byl širší, mimořádné odchylky nemají vliv na naplnění znaků společně hospodařící domácnosti. Veškerý tento styk nad rámec rozsudku o svěřeni dětí do péče žalovaný považoval za dočasný, jednorázový či mimořádný. Děti byly na základě rozhodnutí soudu o svěřeni dětí do péče svěřeny do péče matky a žalobce neprokázal, že by ve skutečnosti o děti trvale pečoval ve větším rozsahu než matka.

Obsah žaloby

10. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné z důvodu nesprávného právního posouzení a nezohlednění předložených důkazních prostředků. Žalobce zopakoval, že rozsah, v jakém má s oběma syny stanoven styk rozsudkem o úpravě poměrů nezletilých, představuje přibližně 40 % veškeré doby a zdaňovacího období, což rozpočítáno na měsíce odpovídá právě 5 měsícům, za které uplatnil daňové zvýhodnění. Již z toho podle něj vyplývá, že nelze *prima facie* vyloučit vznik společně hospodařící domácnosti, přesto ale finanční úřad ani žalovaný uplatněné daňové zvýhodnění nikdy neuznali, a to aniž by se konkrétně zabývali naplněním skutkových podmínek pro uplatnění daňového zvýhodnění. Rok 2020 byl navíc specifický tím, že po dohodě s matkou v jeho domácnosti děti pobývaly výrazně déle, než jak bylo stanoveno rozsudkem o úpravě poměrů nezletilých.
11. Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje žalobce v nesprávném právním posouzení pojmu společně hospodařící domácnost zakotveného v § 21e odst. 4 zákona o daních z příjmů, podle nějž se jí rozumí společenství fyzických osob, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby. Dle § 35c zákona o daních z příjmů je třeba, aby dítě, na něž poplatník uplatňuje daňové zvýhodnění, bylo jím vyživováno a žilo s ním ve společně hospodařící domácnosti. Z definice společně hospodařící domácnosti *a priori* nevyplývá jakékoliv propojení mezi tímto pojmem a instituty soukromého práva, jako jsou svěřeni dítěte do péče a stanovení povinnosti hradit výživné k rukám druhého rodiče. Výklad pojmu společně hospodařící domácnosti aplikovaný finančním úřadem tedy nemá oporu v znění zákona o daních z příjmů. V rozsudku č. j. 8 Afs 155/2019-46 se uvádí, že mezi svěřeni do péče a společně hospodařící domácnost nemá být kladeno rovnítko. Žalovaný ale přesto vycházel pouze z rozsudku o úpravě poměrů nezletilých, a to bez ohledu na četné důkazní prostředky, které mu byly předloženy a které podle žalobce prokazují, že styk probíhal na základě dohody rodičů v širším rozsahu.
12. Z legální definice společně hospodařící domácnosti vyplývají dva znaky, které je třeba naplňovat: trvalé soužití a společné uhrazování nákladů na své potřeby. Ona trvalost soužití však podle žalobce není absolutní a u dětí se projevuje spíše tím, že se ve svém dětském věku cítí být trvalou součástí života svého rodiče, i když zrovna nejsou v jeho fyzické blízkosti. Náklady na uhrazování potřeb členů společně hospodařící domácnosti, jejichž součástí jsou děti, které nemají vlastní příjem, jsou přirozeně hrazeny z příjmů rodičů, a tedy podstatou tohoto znaku společně hospodařící domácnosti je existence spotřebního společenství. Shora uvedené znaky společně hospodařící domácnosti mají podle žalobce kvalitativní, a nikoliv

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

kvantitativní charakter. Posouzení proto má záležet na tom, zda jsou naplněny oba výše uvedené znaky definice společně hospodařící domácnosti, nikoliv pouze onen kvantitativní ukazatel (ten je důležitý pouze v tom směru, že velmi malý rozsah styku reálně znamená nemožnost vzniku společně hospodařící domácnosti – to ale není žalobcův případ, jenž má styk stanoven v rozsahu cca 40 % kalendářního roku, a ve skutečnosti měl v roce 2020 děti v péči dokonce více než z 50 %). Finanční úřad ani žalovaný v daňovém řízení ale naplnění obou znaků společně hospodařící domácnosti nezkontrolovali a žalovaný ve výsledku onen kvantitativní ukazatel zaměnil za znak trvalosti.

13. Žalobce připomněl, že žalovaný nejprve zkontroloval, o kolik dní byly děti navíc u žalobce oproti rozsudku o úpravě poměrů nezletilých v jednotlivých kalendářních měsících a po selektivním zohlednění žalobcem předložených důkazních prostředků dospěl k závěru, že ve vyšší míře u něj děti pobývaly v dubnu 2020. Následně ale žalovaný právní názor změnil, opřel se o to, že šlo jen o „*nahodilou skutečnost*“, a proto nebyl v případě žalobce naplněn znak trvalosti, takže žalobci nevznikl nárok na daňové zvýhodnění na vyživované děti ani za jeden kalendářní měsíc roku 2020. Žalobce podotýká, že při řádném zhodnocení předložených důkazů by žalovaný musel dospět k závěru, že kvantitativní ukazatel byl naplněn u více než jen jednoho měsíce. Žalovanému pak vytýká, že ve výsledku žalovaný zcela nesystematicky spojil, resp. zaměnil jeden ze znaků společně hospodařící domácnosti – trvalost soužití s kvantitativním ukazatelem stanoveným v rozsudku č. j. 8 Afs 155/2019-46. Přitom kvantitativní ukazatel spočívající v posouzení, u kterého z rodičů jsou znaky společně hospodařící domácnosti naplněny ve větší míře, má být podle tohoto rozsudku zkoumán teprve v případě, že jsou splněny znaky společně hospodařící domácnosti dětí ve vztahu k oběma rodičům. Znak trvalosti podle žalobce nesouvisí s délkou pobytu v jednotlivých domácnostech co do času, ale s úmyslem žít s dalšími členy trvale, tedy se subjektivním vnímáním osob tvořících společně hospodařící domácnost. Žalovaný tak zatížil své rozhodnutí vadou spočívající v nesprávné interpretaci právní normy, v důsledku čehož řádně nehodnotil relevantní důkazní prostředky a skutečnosti.
14. Žalobce konstatuje, že děti mají v jeho společně hospodařící domácnosti plné zázemí včetně svých pokojů a veškerého vybavení a potřeb, on o ně řádně a osobně pečuje a v době, kdy jsou v jeho domácnosti, jim hradí sám veškeré potřeby a aktivity, běžné i neběžné, a to nad rámec výše výživného uvedeného v rozsudku o úpravě poměrů nezletilých, ze kterého hradí matka část potřeb dětí v době, kdy jsou v její společně hospodařící domácnosti. Žalobce zdůrazňuje, že děti u něj žily a pobývaly dlouhodobě a pravidelně a při každém odjezdu on i děti věděli, že se zase shledají a kdy to bude. Dočasná je pouze doba, po kterou z hlediska jejich společné domácnosti fyzicky pobývají v domácnosti matky (a naopak). Žalovaný podle žalobce reálně nezkontroloval a nehodnotil doložené důkazní prostředky, které svědčily jak o naplnění shora uvedených znaků společně hospodařící domácnosti, tak i o tom, že po dobu 5 měsíců byl kvantitativní ukazatel naplněn přinejmenším ve stejné anebo větší míře u žalobcovy domácnosti (nejen v dubnu, ale i v březnu, květnu, červnu a srpnu 2020). K naplnění kvantitativního ukazatele odchýlením se od rozsudku o úpravě poměrů nezletilých může v reálném životě docházet i v důsledku řady zcela běžných důvodů, které mají dočasný či přechodný charakter nebo trvání, jakými může být např. delší pracovní vyslání jednoho z rodičů do zahraničí či dlouhodobě léčený úraz. I kdyby kvantitativní ukazatel neměl být posuzován na měsíční bázi, žalobce poukazuje na to, že v roce 2020 děti fyzicky pobývaly v jeho domácnosti po dobu, která výrazně překročila součet dnů odpovídající 5 měsícům, za

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

než uplatnil v daňovém přiznání daňové zvýhodnění, konkrétně žalobce předložil důkazy prokazující pobyt dětí v jeho domácnosti v délce 189 dní.

15. Dále žalobce namítá vady dokazování s tím, že je přesvědčen, že v daňovém řízení unesl své důkazní břemeno a dostatečně prokázal svá tvrzení a skutečnosti rozhodné pro uplatnění daňového zvýhodnění. Žalovanému vytýká, že svědeckou výpověď matky dětí opakovaně vyhodnotil tak, že nevnesla do řízení příliš zásadní informace a že jejím provedením nebylo prokázáno, že by rozsah styku žalobce s dětmi byl v zásadním rozporu s rozsudkem o úpravě poměrů nezletilých, ale pomíjí, že v důsledku toho tato výpověď ani nijak věrohodně nevyvrátila žalobcova tvrzení. Žalobce akcentuje, že provedení svědecké výpovědi k prokázání svých tvrzení ani nenavrhoval a že tento důkazní prostředek byl proveden z rozhodnutí žalovaného. Informační hodnotu svědecké výpovědi hodnotí i žalobce jako reálně nulovou, což podle něj souvisí též s tím, že nároky na uplatnění daňového zvýhodnění na společné děti jsou vzájemně konkurenční. Svědkyně je ostatně silně osobně vůči žalobci zaujatá, a nadto si ani nevybavila nebo nebyla ochotna vybavit jakékoliv konkrétní detaily o tom, jak probíhal styk v roce 2020 a jak byl ovlivněn protiepidemickými opatřeními. Žalovanému též žalobce vytýká, že si svědeckou výpověď neprověřil dalšími žalobcem navrženými důkazy. Stejně tak se vůbec nezabýval otázkou, jak mohla matka pečovat o dvě mladší děti v době uzavření škol a současně nečerpat ošetrovné, když její zaměstnání laborantky (spočívající např. v přípravě PCR, preparaci testovaných tkání apod.) nelze vykonávat v čase, který je jí alokován rozsudkem o úpravě poměrů nezletilých, formou tzv. *home office*.
16. Žalobce konečně namítá, že daňové zvýhodnění je možné poměrně rozdělit mezi rodiče, kteří spolu nežijí. Rozsudek č. j. 8 Afs 155/2019-46 vychází z odlišných skutkových okolností, neboť v daném případě rodič, kterému nebylo dítě svěřeno do péče, uplatnil daňové zvýhodnění za plných 12 měsíců. Náklady na péči o děti se v případě, že tvoří společně hospodařící domácnost s oběma rodiči, určitým způsobem dělí. Pak je ovšem logické, aby se adekvátně tomu dělilo i daňové zvýhodnění, ostatně v případě dohody rodičů se tak děje běžně. Žalobce proto uplatnil daňové zvýhodnění za období, kdy sám o děti v rámci stanoveného styku prokazatelně řádně osobně pečoval, a to bez přispění druhého rodiče. Jsou-li splněny zákonem stanovené znaky stanovené v § 21e odst. 4 zákona o daních z příjmů, je dle žalobce naplněna tam uvedená definice společně hospodařící domácnosti, a tudíž i podmínka pro uplatnění daňového zvýhodnění stanovená v § 35c odst. 1 zákona o daních z příjmů. Jinak by podle žalobce bylo možné dospět k absurdním závěrům, že daňové zvýhodnění na vyživované děti nebude moci uplatnit nikdo, např. když rodič, u něhož je naplněno kvantitativní kritérium, nebude mít žádné zdanitelné příjmy (a nebude moci uplatnit daňové zvýhodnění ani formou daňového bonusu). Nejvyšší správní soud sice na jednu stranu vylučuje, aby bylo dítě posuzováno jako součást dvou společně hospodařících domácností, ale na stranu druhou v případě střídavé a společné péče sám připouští možnost, aby bylo uplatnění daňového zvýhodnění určeno dohodou rodičů nebo v případě, že daňové zvýhodnění uplatní oba, dokonce rozhodnutím správce daně. Žalobce je přitom přesvědčen, že pokud by k dohodě o rozdělení daňového zvýhodnění mezi ním a matkou došlo, pak by žalovaný existenci obou domácností nezpochybňoval. Jediné vysvětlení této situace tak žalobce vidí v nerovném přístupu žalovaného k rodičům a v možné diskriminaci rodičů podle pohlaví, což však považuje za nepřijatelné a nepřípustné. Má-li daňové zvýhodnění na vyživované děti představovat úlevu a podporu rodičům (příp. dalším osobám) v péči o děti,

pak tento smysl právní úpravy lze v daném případě naplnit pouze tak, že žalobci bude daňové zvýhodnění přiznáno za požadované období 5 kalendářních měsíců.

Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje, aby ji soud zamítl. Má za to, že se s argumentací žalobce již vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na něž v podrobnostech odkazuje. K námitce ohledně naplnění znaků společně hospodařící domácnosti žalovaný shrnuje, že dítě může být členem pouze jedné domácnosti ve smyslu § 21e odst. 4 zákona o daních z příjmů. Při zkoumání, ve které domácnosti byly znaky „společně hospodařící domácnosti“ objektivně naplněny více, žalovaný neustrnul pouze v rovině automatického přijetí závěrů rozsudku o úpravě poměrů nezletilých, ale zabýval se i prověřováním skutečného stavu, přičemž důkazní břemeno tížilo dle § 92 odst. 3 daňového řádu žalobce. Skutečnost, že žalovaný přiřadil důkazním prostředkům jinou vypovídací hodnotu než žalobce, není projevem zaujatosti, ale projevem přezkoumatelné úvahy stran hodnocení důkazních prostředků ve smyslu § 8 odst. 1 daňového řádu.
18. Právní názory uváděné v prvním a druhém seznámení se zjištěnými skutečnostmi byly odlišné jednak pro rozdílnou důkazní situaci (doplňené dokazování), jednak z důvodu odlišného vyhodnocení naplnění znaku „trvalosti žití“ jako pojmového znaku „společně hospodařící domácnosti“. Rozšířený styk s dětmi v dubnu 2020 žalovaný vyhodnotil jako nahodilou skutečnost zapříčiněnou mimořádnou situací, bez níž by jinak styk žalobce s dětmi proběhl ve standardním rozsahu. Bylo na žalobci, aby prokázal, že veškeré odchylky oproti styku s dětmi v rozsahu dle rozsudku o úpravě poměrů nezletilých naplňují znaky „společně hospodařící domácnosti“, tedy i znak trvalosti žití. Názor žalobce, že trvalost soužití vychází z úmyslu žít s dalšími členy domácnosti trvale, a označení pobytu dětí v domácnosti matky za dočasný žalovaný považuje za alibistické.
19. Ohledně námitek proti hodnocení důkazů žalovaný potvrzuje, že při konfliktu dvou rodičů je vždy nutno k hodnocení důkazů přistupovat velmi obezřetně s ohledem na pravděpodobnost výskytu vzájemných neshod dotčených osob. Konkrétně ke svědecké výpovědi matky dětí žalovaný přistoupil se záměrem zjistit skutečný stav věci, a nikoliv proto, aby vyvracel tvrzení žalobce. Skutečnost, že výpověď byla obsahově obecnější, ale neznamená, že by ji nebylo možné hodnotit a učinit na jejím základě závěr, že k modifikaci péče o děti v roce 2020 skutečně mezi rodiči docházelo. Další námitky stran svědecké výpovědi žalovaný považuje za irelevantní a k tvrzení o nemožnosti svědkyně pracovat z domova nad rámec nezbytného podotkl, že tzv. *home office* nebyl jedinou možností, jak po dobu práce zajistit péči o děti v době uzavření škol.
20. Žalovaný v závěru vyjádřil přesvědčení, že z obecných závěrů rozsudku č. j. 8 Afs 155/2019-46 bylo možné plně vycházet i v této věci, a opět připomněl důkazní břemeno žalobce i existenci konkurenčního nároku na daňové zvýhodnění uplatněného matkou dětí za všech 12 kalendářních měsíců roku 2020. Žalovaný setrvává na tom, že žalobce své důkazní břemeno neunesl.

Ústní jednání

21. V průběhu jednání účastníci v zásadě zopakovali svou dosavadní argumentaci. Žalobce připomenul judikaturní vývoj včetně toho po podání žaloby, ze kterého vyplynulo, že se má nárok na daňové zvýhodnění posuzovat po jednotlivých kalendářních měsících. Podotkl též,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

že daňový formulář neumožňuje označit konkrétní kalendářní měsíce, a proto uplatňoval daňové zvýhodnění poměrným způsobem za 40 % roku. Namítal též, že o kvantitativním (časovém) kritériu se v právním předpise nic nepíše, a proto je nelze uplatňovat. Zákony nemají psát soudy, ale parlament. V době, kdy jsou děti u něj, matka na ně nijak nepřispívá, a tedy nenaplnuje definiční kritéria společně hospodařící domácnosti. Považuje za nespravedlivé, že musí složitě po jednotlivých dnech prokazovat pobyt dětí u něj, a s ohledem na praxi, kdy jsou děti převážně svěřovány do péče matek, to považuje za diskriminaci otců podle pohlaví. Matka totiž při uplatnění daňového zvýhodnění nic dokládat nemusela, správce daně bez dalšího vycházel z rozsudku o úpravě poměrů nezletilých. Správci daně žalobce též vytýká, že ani na žádost, aby mu bylo sděleno, jakými důkazy má vedení společně hospodařící domácnosti prokazovat, mu nebyla poskytnuta odpověď. Třebaže je přesvědčen, že i požadavek na prokázání převážné doby péče v jednotlivých kalendářních měsících je nespravedlivý, protože je pro rodiče pečující o děti v režimu 30:70 či 40:60 nesplnitelný (a tedy diskriminující s ohledem na významné náklady na péči), tvrdí, že důkazy předloženými v daňovém řízení prokázal, že v roce 2020 u něj děti reálně pobývaly 189 dnů, a že tedy fakticky splňoval znaky společně hospodařící domácnosti v řadě kalendářních měsíců více než matka. Tabulka zpracovaná žalovaným v prvním seznámení se zjištěnými skutečnostmi ze dne 27. 7. 2023 podle něj není přesná. V dubnu byly děti ve skutečnosti u žalobce 22,5 dne, v květnu 15,5 dne a v březnu s ohledem na jarní prázdniny 15 dnů. V lichých rocích (byť to není případ nyní řešeného zdaňovacího období) navíc i podle rozsudku o úpravě poměrů nezletilých mají být děti u žalobce v červenci i srpnu 16 dnů, takže minimálně za tento měsíc by mu mělo být daňové zvýhodnění přiznáváno, ale nikdy se tak nestalo. Podotkl též, že daňové zvýhodnění není zanedbatelnou částkou, ale představuje cca 3 000 Kč měsíčně, což odpovídá průměrné výši výživného. Žalobci jde nicméně především o spravedlnost a přesah i do jiných kauz, nikoliv o tyto částky. Žalobce také nesouhlasí s tím, že by se mělo odhlížet od změn v režimu styku vyvolaných náhodně, vždyť i úmrtí jednoho z rodičů může nastat v důsledku náhody, ale při stanovení práva na daňové zvýhodnění by se k tomu přihlíželo. Ačkoliv měl žalovaný všechny potřebné důkazní prostředky k dispozici, s ohledem na nesprávný právní názor je nehodnotil. Neprovedl například důkaz navrženým místním šetřením včetně dotazů sousedů žalobce. Při jednání žalobce navrhl doplnit dokazování důkazy navrženými již v daňovém řízení, jež žalovaný neprovedl, a též fotoalbem dětí z roku 2020.

22. Žalovaný naproti tomu trval na závěru, že žalobce v daňovém řízení neprokázal, že by splňoval definiční znaky společně hospodařící domácnosti v jednotlivých kalendářních měsících více než matka dětí. K delšímu pobytu dětí u žalobce v dubnu 2020 nemohlo být přihlédnuto, neboť šlo o dočasné a jednorázové rozšíření styku. Podotkl též, že byl oprávněn v průběhu odvolacího řízení změnit svůj právní názor za předpokladu, že o změně názoru žalobce předem řádně vyrozuměl. K tomu také řádně došlo.
23. Soud navržené důkazy neprovedl, jelikož napadené rozhodnutí je založeno na závěru o neunesení důkazního břemene žalobcem. V takové situaci je podle ustálené judikatury nepřipustné, aby svou nedostatečnou aktivitu žalobce doháněl až v soudním řízení, jelikož na závěru, že v době vydání napadeného rozhodnutí rozhodné skutečnosti neprokázal, by se tím nic nezměnilo. Stejně tak nebylo namístě provádět dokazování, které žalovaný v daňovém řízení odmítl, jelikož v takové situaci je rozhodné, zda ob stojí důvody neprovedení dokazování žalovaným. Pokud nikoliv, jednalo by se o procesní vadu řízení

předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí, a tedy o samostatný důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, na něž by navazovalo provedení opomenutých důkazů v daňovém řízení.

Posouzení žaloby

24. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo doručeno dne 31. 1. 2024, zatímco žaloba byla dodána do datové schránky soudu dne 2. 4. 2024, přičemž dne 31. 3. 2024 byla neděle a dne 1. 4. 2024 Velikonoční pondělí), osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny nezbytné náležitosti. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
25. V první řadě soud uvádí, že žalobce nespornuje fakt, že dle rozsudku o úpravě poměrů nezletilých jsou děti obvykle po většinu roku (dle tvrzení žalobce v rozsahu 60 % kalendářního roku) v péči své matky. Zdůrazňuje však specifické okolnosti roku 2020, v němž byly podle žalobce vlivem pandemických opatření děti fakticky v jeho péči v rozsahu větším, než který byl určen rozsudkem o úpravě poměrů nezletilých, a to dokonce v rozsahu přesahujícím ½ kalendářního roku 2020 (žalobce konkrétně tvrdí, že prokázal péči v rozsahu 189 dní, což by činilo 52 %). Takovou situaci se dosud judikatura Nejvyššího správního soudu nezabývala. Přesto však z ní lze základní principy posuzování práva na daňové zvýhodnění za vyživované dítě podle § 35c zákona o daních z příjmů vyčíst.
26. Nejprve je však třeba konstatovat, že soud nepovažuje za důvodnou žalobní námitku, že se žalovaný ve vztahu k žalobci nedostatečně zabýval naplněním znaků pojmu „společně hospodařící domácnost“.
27. Podle § 35c odst. 1 zákona o daních z příjmů platí, že *poplatník uvedený v § 2 má nárok na daňové zvýhodnění na vyživované dítě žijící s ním ve společně hospodařící domácnosti na území členského státu Evropské unie nebo státu tvořícího Evropský hospodářský prostor (dále jen „daňové zvýhodnění“) ve výši 15 204 Kč ročně na jedno dítě, 19 404 Kč ročně na druhé dítě a 24 204 Kč ročně na třetí a každé další dítě, pokud neuplatňuje slevu na dani podle § 35a nebo § 35b. Poplatník o daňové zvýhodnění sníží daň vypočtenou podle § 16, případně sníženou podle § 35, § 35ba. Daňové zvýhodnění může poplatník uplatnit formou slevy na dani, daňového bonusu nebo slevy na dani a daňového bonusu. Je-li v jedné společně hospodařící domácnosti více vyživovaných dětí poplatníka, posuzují se pro účely tohoto ustanovení dohromady.*
28. Ustanovení § 35c odst. 1 zákona o daních z příjmů tedy podmiňuje možnost uplatnění daňového zvýhodnění tím, že vyživované dítě žije s poplatníkem ve společně hospodařící domácnosti. Tento pojem si zákon o daních z příjmů od 1. 1. 2014 (tj. v návaznosti na rekodifikaci občanského práva) definuje v § 21e odst. 4, kde uvádí, že *společně hospodařící domácností se pro účely zákona o daních z příjmů rozumí společenství fyzických osob, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby.*
29. Výkladem tohoto pojmu a principy jeho aplikace v situacích, kdy se vyživované dítě střídá v péči rodičů nežijících ve společné domácnosti, se důkladně zabýval Nejvyšší správní soud v již zmiňovaném rozsudku č. j. 8 Afs 155/2019-46 (srov. body 40 a 41; zdůraznění doplněno soudem): *„Jelikož Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že vyživované dítě může být členem pouze jedné společně hospodařící domácnosti pro účely uplatnění slevy za umístění a daňového zvýhodnění, zabýval se dále tím, jak určit, se kterým rodičem dítě tvoří společně hospodařící*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

domácnost za situace, kdy rodiče dítěte nežijí v jedné domácnosti. Znak společně hospodařící domácnosti podle § 21e odst. 4, tedy trvalost žití a společně uhrazování nákladů na své potřeby, vyjadřují ve vztahu k dítěti určitou míru integrace dítěte do společně hospodařící domácnosti jeho rodiče, která se projevuje jak tím, že daný rodič o dítě pečuje, tráví s ním čas a živí jej, ale také tím, že dítě se cítí být součástí života daného rodiče a spolupodílí se na chodu domácnosti. Jak již bylo uvedeno shora, soud nevylučuje, že tyto znaky mohou být naplněny fakticky ve vztahu k oběma rodičům, kteří spolu nežijí, přičemž nezpochybňuje, že tomu tak je i v případě stěžovatele a jeho nezletilé dcery. Pokud však může být pro dané účely § 21e odst. 4 zákona o daních z příjmů členem pouze jedné domácnosti, je třeba zkoumat, ve které z více takových domácností jsou její znaky naplněny více. To bude dáno zejména kvantitativním ukazatelem, tedy tím, ve které domácnosti žije dítě objektivně více. Subjektivní vnímání situace rodičem a dítětem a kvalita poskytovaného zázemí nemohou být pro tyto účely rozhodující, jak uvedl správně krajský soud. V případě protichůdných tvrzení rodičů by totiž byla prakticky vyloučena možnost určení společně hospodařící domácnosti správcem daně za situace, kdy by slevu za umístění nebo daňové zvýhodnění na vyživované dítě uplatnili oba rodiče, kteří spolu nežijí v jedné společně hospodařící domácnosti. Naopak rozhodnutí soudu o svěření dítěte do péče může základním ukazatelem, jelikož předurčuje rodiče, s nímž bude dítě trávit většinu času, a který o něj bude osobně pečovat. Se stěžovatelem lze souhlasit v tom, že nelze automaticky stavět rovnítko mezi rozhodnutím soudu o svěření dítěte do péče a naplněním znaků společně hospodařící domácnosti. Takový předpoklad totiž ze zákona o daních z příjmů nevyplyvá. K tomu závěru ostatně nedospěl ani krajský soud, který výslovně zdůraznil, že je třeba vycházet ze skutečného stavu věci v každém konkrétním případě, neboť například v důsledku dohody rodičů může být realita odlišná od rozhodnutí soudu o svěření dítěte do péče. Nicméně pak tíží podle § 92 odst. 3 daňového řádu v takovém případě důkazní břemeno daňového poplatníka, který je pak povinen prokázat, že fakticky naplňuje znaky společně hospodařící domácnosti s vyživovaným dítětem v míře větší, než ten rodič (poplatník), kterému bylo dítě rozhodnutím soudu svěřeno do péče.

Co se týče střídavé péče a společné péče o dítě, je třeba vyjít z toho, že se rodiče primárně dohodnou, který z nich bude uplatňovat slevu za umístění a daňové zvýhodnění, jako tomu je v případě rodičů žijících v jedné společně hospodařící domácnosti. Jelikož fakticky v takovém případě bude dítě žít v domácnostech obou rodičů, bude na nich, aby určili, které společně hospodařící domácnosti je dítě členem pro účely zákona o daních z příjmů. Je třeba v této souvislosti zdůraznit, že možnost uplatnit slevu za umístění a daňové zvýhodnění na vyživované dítě představuje právo, nikoli povinnost. V případě rodičů, kteří mají dítě ve střídavé nebo společné péči, je proto primárně na nich samotných, aby se dohodli, který z nich bude tyto daňové úlevy uplatňovat. Bude se jednat o faktickou dohodu, z níž může správce daně vyjít. Pakliže by však uplatnili slevu za umístění nebo daňové zvýhodnění oba rodiče, a každý z nich tvrdil, že právě s ním dítě tvoří společně hospodařící domácnost, bude na správci daně, aby určil, se kterým rodičem dítě tráví objektivně více času (viz předchozí bod), případně pokud tráví čas stejně, ve které domácnosti jsou více naplněny její další znaky. Soud si je vědom, že mohou být situace, kdy to může být velmi obtížné a nemůže nyní předjímat, jak přesně by se v dané situaci mělo postupovat, přičemž roli může hrát i rozložení důkazního břemene v návaznosti na uplatněná daňová tvrzení. I z těchto důvodů se jeví jako vhodnější, aby zákonodárce upravil pro neúplné rodiny zvláštní pravidla pro uplatnění těchto daňových zvýhodnění. (...)

30. Tento rozsudek je přitom přiléhavý i na projednávanou věc a jeho aplikovatelnost není vyloučena jen tím, že v uvedeném rozsudku byl předmětem posouzení požadavek otce na

priznání daňového zvýhodnění za celých 12 kalendářních měsíců v situaci, kdy v totéž rozsahu daňové zvýhodnění za totéž dítě uplatnila i jeho matka nežijící s ním ve společné domácnosti, zatímco žalobce uplatňuje právo jen na daňové zvýhodnění za 5 kalendářních měsíců. Nejvyšší správní soud se totiž v rozsudku č. j. 8 Afs 155/2019-46 zabýval výkladem pojmu „společně hospodařící domácnost“ v obecné rovině a jeho závěry nejsou limitovány jen na situace, v nichž oba rodiče uplatňují daňové zvýhodnění za celé zdaňovací období. Nadto je třeba připomenout, že závěry tohoto rozsudku jsou opakovaně a bez výhrad následovány v řadě dalších rozsudků Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky ze dne 30. 11. 2023, č. j. 3 Afs 254/2021-42, ze dne 2. 2. 2024, č. j. 10 Afs 276/2023-50, či ze dne 13. 2. 2025, č. j. 1 Afs 264/2024-40), a to i v kauze samotného žalobce (srov. rozsudek ze dne 18. 6. 2024, č. j. 8 Afs 58/2024-39, týkající se zdaňovacího období roku 2019). Z těchto rozsudků mimo jiné též vyplynulo, že daňové orgány ani správní soudy nemohou daňové zvýhodnění rozdělovat mezi rodiče na základě nasčítání kratších dob péče o dítě v průběhu zdaňovacího období do celých měsíců, nýbrž jejich úkolem je v případě, že daňové zvýhodnění uplatní oba, pouze posoudit, komu náleží, a to primárně při zohlednění kvantitativního kritéria v podobě délky času, který dítě strávilo u toho kterého rodiče (viz posledně zmíněný rozsudek ve věci žalobce). Přitom není jakkoliv rozhodná vůle dítěte či rodiče (není-li uzavřena dohoda o rozdělení daňového zvýhodnění samotnými rodiči), skutečnost, že rodič není zbaven rodičovské zodpovědnosti, nebo místo, kde má vyživované dítě zapsáno trvalý pobyt. Kvalitativní ukazatel v podobě vůle žít v jedné domácnosti se může uplatnit tam, kde dochází k vzniku či zániku žití ve společně hospodařící domácnosti (srov. rozsudek č. j. 1 Afs 264/2024-40, bod 23), ne však již při určování, která ze dvou souběžně fakticky vedených domácností, v nichž se dítě střídá, je onou právně relevantní „společně hospodařící domácností“. Otevřenou, dosud neřešenou otázkou však zůstává, k jakému okamžiku a za jaké období se nárok na daňové zvýhodnění posuzuje. V dosavadní judikatuře s ohledem na skutkové okolnosti řešených případů nebyl důvod rozlišovat mezi jednotlivými kalendářními měsíci zdaňovacího období (srov. rozsudek č. j. 8 Afs 58/2024-39, bod 15). Lze doplnit, že za ústavně akceptovatelné považoval tyto závěry správních soudů i Ústavní soud (srov. usnesení ze dne 12. 5. 2022, sp. zn. II. ÚS 2686/21, a ze dne 22. 10. 2024, sp. zn. III. ÚS 410/24).

31. V reakci na uplatněné žalobní námitky přitom soud uvádí, že se žalovaný (až na jednu dílčí, dále popsanou výjimku) nedostal ve svých závěrech do rozporu se zmíněnými judikatorními závěry, a to ani pokud vycházel z rozsudku o úpravě poměrů nezletilých. Není totiž pravdou, že by vyšel pouze z něj, jak tvrdí žalobce, jelikož žalovaný sám v napadeném rozhodnutí označuje rozsudek o úpravě poměrů nezletilých za pouhý „odrazový můstek“ (viz bod 31 napadeného rozhodnutí) a zdůrazňuje, že je třeba vycházet ze skutečného stavu v každém konkrétním případě. Žalovaný za účelem zjištění onoho skutečného stavu provedl rozsáhlé dokazování, a to jak důkazy předloženými či navrženými žalobcem, tak i důkazy, které provedl z vlastní iniciativy, zejména výslechem svědkyně – matky dětí (viz bod 51 a násl. napadeného rozhodnutí). Skutková zjištění plynoucí z tohoto dokazování též ve svých úvahách reálně zohlednil. Skutečnost, že dospěl k závěru, že z dokazování neplyne, že by v jednotlivých kalendářních měsících měl žalobce děti ve své péči v rozsahu delším než matka dětí, je případně otázkou správnosti takových skutkových zjištění, ale nepředstavuje odchýlení od judikatury Nejvyššího správního soudu.

32. Zde je třeba (též v reakci na rozsudek č. j. 8 Afs 58/2024-39) ještě doplnit, že podle § 35c odst. 10 věty první zákona o daních z příjmů *poplatníkovi, který vyživuje dítě jen jeden kalendářní měsíc nebo několik kalendářních měsíců ve zdaňovacím období, lze poskytnout daňové zvýhodnění ve výši 1/12 za každý kalendářní měsíc, na jehož počátku byly splněny podmínky pro jeho uplatnění*. Z této formulace zřetelně vyplývá, že se daňové zvýhodnění přiznává za jednotlivé kalendářní měsíce, a nikoliv za péči o vyživované dítě v trvání určitého počtu měsíců. Stává-li se v určitém kalendářním měsíci vyživované dítě nově členem společně hospodařící domácnosti, nebo naopak přestává-li být jejím členem, není pro vznik práva na uplatnění daňového zvýhodnění pečujícího rodiče podstatné, zda se v tomtéž měsíci stane součástí jiné společně hospodařící domácnosti, nebo nikoliv. Podstatné je pouze to, zda (popř. ve které) společně hospodařící domácnosti bylo dítě vyživováno na počátku kalendářního měsíce. Např. rodič dítěte, které se narodilo až druhý den v kalendářním měsíci, v tomto měsíci ještě daňové zvýhodnění uplatnit nemůže. Naopak rodič dítěte, které se v tentýž den „osamostatní“, ještě daňové zvýhodnění bude moci uplatnit. Tato úprava tedy v první řadě potvrzuje dosavadní judikaturu, podle které nelze zohledňovat skutečnost, že v souladu s rozsudkem o úpravě poměrů nezletilých vyživované děti stráví v domácnosti žalobce v součtu cca 5 měsíců. Zadruhé pak z ní plyne, že tam, kde se pečující rodiče žijící v různých domácnostech nejsou schopni na uplatnění daňového zvýhodnění na vyživované dítě dohodnout, je třeba rozlišovat skutkový stav v jednotlivých kalendářních měsících.
33. Soud nicméně zastává názor, že časové kritérium počátku kalendářního měsíce nelze uplatnit při určování, které z více souběžných domácností naplňujících fakticky znaky stanovené v § 23e odst. 4 zákona o daních z příjmů náleží daňové zvýhodnění na vyživované dítě rodičů nežijících ve společné domácnosti. Jak ostatně plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu, která opětovně volá po zakotvení jasných kritérií pro rozdělení daňového zvýhodnění na dítě mezi rodiče, kteří spolu nežijí ve společné domácnosti, zákon o daních z příjmů sám o sobě není formulován s cílem vymezit pravidla pro tyto případy. Tato pravidla nezbylo než dovodit správní praxí a následně soudcovským dotvářením práva v judikatuře. Jazykově pravidla nastavená zákonodárcem míří na situace, kdy vyživované dítě žije v ucelené domácnosti s oběma rodiči. Z toho pak logicky plyne, že zmíněné ustanovení § 35c odst. 10 zákona o daních z příjmů o rozhodném stavu na počátku kalendářního měsíce neslouží k rozlišení, které z více souběžně existujících konkurenčních domácností daňové zvýhodnění náleží, nýbrž jen k regulaci případů, kdy se vyživované dítě nově stává členem společně hospodařící domácnosti, anebo ji opouští.
34. Konkurenci domácností by tak výjimečně mohlo řešit např. tam, kde je vyživované dítě odebráno zásahem opatrovnického soudu z domácnosti rodičů či kde oba rodiče zemřeli a toto dítě se v tomtéž kalendářním měsíci stává součástí společně hospodařící domácnosti osoby poskytující mu péči, která nahrazuje péči rodičů. Ambicí zákonodárce ale nebylo toto pravidlo vztahovat např. na situaci, kdy je vyživované dítě v rovnoměrné střídavé péči rodičů, takže mohou nastávat situace, kdy dítě v jeho domácnosti tráví v určitém kalendářním měsíci většinu času. Aplikace tohoto pravidla by ostatně vedla k nerozumným výsledkům, jelikož v takovém případě dochází k častým změnám společně hospodařící domácnosti, přičemž převážná doba strávená dítětem v domácnosti jednoho rodiče by se v řadě případů nijak nepromítala do vzniku práva na daňové zvýhodnění, které by zůstávalo druhému rodiči, který dítě měl v péči po kratší část kalendářního měsíce. Příliš často by nastávaly situace, kdy by právo na daňové zvýhodnění zůstávalo rodiči, u nějž v daném

měsíci (oproti předchozímu) dítě strávilo méně času, a nezískal by je ten rodič, který o dítě pečoval v daném kalendářním měsíci déle, jen proto, že první z nich měl dítě u sebe na počátku prvního dne kalendářního měsíce.

35. Naopak pravidlo o kalendářních měsících má nepominutelný význam a nelze je při posuzování toho, která ze souběžně existujících domácností více plní definiční znaky společně hospodařící domácnosti (zpravidla otázky, kde dítě stráví více času), pominout. Zdaňovací období obou rodičů se totiž nemusí shodovat – jeden z rodičů jakožto podnikatel může uplatňovat hospodářský rok podle § 21a písm. b) zákona o daních z příjmů odlišný od kalendářního, který bude rozhodující pro daňová práva a povinnosti druhého rodiče, popř. oba mohou uplatňovat hospodářský rok, avšak začínající v různý den či mít různě dlouhá zdaňovací období v době přechodu z kalendářního na hospodářský rok či naopak. I když by se bez pravidla o kalendářních měsících dalo obejít v případech shodujících se zdaňovacích období obou rodičů (hodnotilo by se, ve které domácnosti dítě stráví více času za celé zdaňovací období), s ohledem na zákonem předvídanou možnost rozdílných zdaňovacích období se s takovým řešením spokojit nelze. Ve výkladu, na kterém se ustálila judikatura Nejvyššího správního soudu, má totiž zásadní význam pravidlo, dle kterého daňové zvýhodnění může uplatnit vždy pouze jeden z rodičů, a to bez ohledu na to, zda rodiče spolu žijí nebo nežijí ve společně hospodařící domácnosti (viz též § 35c odst. 9 zákona o daních z příjmů, který toto pravidlo zakotvuje pro rodiče žijící ve společné domácnosti, a argumentaci v bodech 35 a 36 rozsudku č. j. 8 Afs 155/2019-46). V důsledku toho je nezbytné, aby se hmotněprávní pravidla zakotvující pro určitou skutkovou situaci právo na daňové zvýhodnění pro jednoho z rodičů zrcadlila v situaci druhého z odděleně žijících rodičů, kterému v téže situaci (nedojde-li k relevantní změně právní úpravy) takové právo zakládat nemá (soud zde ponechává stranou možné odchylky v posouzení práva na daňové zvýhodnění v důsledku odlišné úspěšnosti rodičů při unášení důkazního břemene v odděleně probíhajících daňových řízeních). To je ovšem při shodnosti zákonem (ne)stanovených a navazující judikaturou vyložených pravidel možné jen tehdy, je-li převažující délka péče posuzována u konkurenčních domácností v totožných časových intervalech. A právě pravidlo v § 35c odst. 10 větě první zákona o daních z příjmů o kalendářních měsících je pro zajištění shodnosti posuzovaných období i při rozdílnosti zdaňovacích období rodičů nezbytné.
36. Lze konstatovat, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí od závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem do jisté míry odchýlil pouze v případě dvou právních úvah (že nelze zohlednit doby péče, kdy žalobce svévolně předal děti do péče matky bez jejího souhlasu se zpožděním, a že stejně tak nelze zohlednit sice matkou odsouhlasenou, ale svou povahou mimořádnou péči, vyvolanou specifickými událostmi, jako byla karanténa matky z důvodu kontaktu s covid pozitivní osobou), na základě nichž prokázané doby péče nad rámec stanovený rozsudkem o úpravě poměrů nezletilých nepovažoval za právně významné. Právní úvahy žalovaného ovšem nejsou popřením právních úvah v rozsudku č. j. 8 Afs 155/2019-46, nýbrž doplněním těchto obecněji pojatých úvah o právní posouzení specifických případů, které ve věci posuzované Nejvyšším správním soudem nenastaly, a jež tento soud proto neměl (s ohledem na skutkové okolnosti jím posuzovaného případu) důvod posuzovat. Důvody posouzení žalovaného jsou v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelně a přezkoumatelně specifikovány, a proto se lze v návaznosti na uplatněné žalobní body zabývat jejich zákonností. Není důvod je tedy paušálně odmítat jako rozporné

s judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jako její skryté ignorování. Závěr, že v situaci, kdy není prokázána relevantní péče nad rámec vymezený rozsudkem o úpravě poměrů nezletilých, je třeba vyjít právě z tohoto rozsudku, pak plně odpovídá tomu, co bylo konstatováno v rozsudku č. j. 8 Afs 155/2019-46.

37. Žalobce ve své argumentaci přehlíží, že žalovaný, stejně jako Nejvyšší správní soud ve své ustálené judikatuře netvrdí, že by definiční znaky společně hospodařící domácnosti (trvalé soužití a společné uhrazování nákladů na své potřeby) v případě odděleně žijících rodičů, kteří sdílejí péči o společné děti v časových mantinelech nastavených rozsudkem o úpravě poměrů nezletilých, nemohly být naplněny u obou takových rodičů. Žalovaný přitom nepopírá, že děti fakticky žily i se žalobcem v průběhu roku 2020 ve společné domácnosti. Není tedy třeba se zabývat žalobcem zmiňovanými otázkami, zda a v jaké míře dětem pořizoval ze svých prostředků jídlo, ošacení, sportovní vybavení apod., neboť otázka, zda děti s ním po dobu stanoveného styku žijí ve společné domácnosti, ve skutečnosti není sporná. Je pravdou, že některé dílčí formulace v napadeném rozhodnutí při vytržení z kontextu mohl žalobce vnímat odlišně, v celkovém kontextu však soud nemá o právním závěru žalovaného pochyb. Žalovaný nezpochybňoval, zda soužití dětí se žalobcem v roce 2020 fakticky naplňovalo definiční znaky společně hospodařící domácnosti (o tom žádné pochyby nevyjadřoval), nýbrž se v souladu se závěry rozsudku č. j. 8 Afs 155/2019-46 podrobněji věnoval až tomu, ve které z domácností přicházejících v úvahu (žalobcově či matčině) bylo o děti pečováno více, a to primárně na základě kvantitativního kritéria daného délkou času tam stráveného dětmi. Respektoval tak dlouholetý právní názor civilistické judikatury, který převzala i judikatura správních soudů, že dítě může žít jen v jediné právně relevantní „společně hospodařící domácnosti“. Žalovaný zároveň plně respektoval i to, že důkazní břemeno, pokud jde o odchylky od režimu nastaveného rozsudkem o úpravě poměrů nezletilých, tížilo žalobce (tj. v případě, že ke konkrétnímu dni nebylo prokázáno, v čí péči děti fakticky byly, žalovaný vyšel z režimu stanoveného rozsudkem o úpravě poměrů nezletilých). Žalovaný přitom za relevantní považoval jen doby, kdy děti byly u žalobce déle, než bylo stanoveno, se souhlasem matky (tedy nikoliv doby, které si žalobce fakticky vynutil porušováním rozsudku o úpravě poměrů nezletilých), a to jen pokud nešlo o situace vyvolané nahodilými skutečnostmi.
38. Žalovaný správně poznamenal, že žalobce reálně žádnými konkrétními argumenty nebrojí proti jeho právní úvaze, že v jeho prospěch nelze zohledňovat prodloužení faktické péče v důsledku opožděného předávání dětí matce. Žalobce v žalobě jen slepě vyžaduje zohlednění této faktické péče, proti uplatnění zásady *nemo turpitudinem suam allegare potest*, tj. že nikdo nemůže mít prospěch ze své vlastní nepoctivosti, však konkrétní protiargument nemá, resp. ani netvrdí, že by pobyt dětí nad rámec režimu stanoveného rozsudkem o úpravě poměrů nezletilých byl matkou dětí schválen (s výjimkou doby její karantény). Za daných okolností tedy soud nemá žádný důvod tuto právní úvahu přezkoumávat a podrobně ji hodnotit.
39. Jen *obiter dictum* soud dodává (též pro účely navazujícího výkladu), že s tímto právním hodnocením žalovaného se plně ztotožňuje, a že tedy žalovaný správně z kvantitativního posouzení rozsahu fakticky zajišťované péče vyloučil dny, v nichž prodloužený pobyt u dětí nebyl jejich matkou předem schválen (případný fakt, že matka neiniciovala formální řízení v důsledku porušování rozsudku o úpravě poměrů nezletilých, na svévolnosti takového odnětí dětí z její péče nic nemění). Výklad, který by „odměňoval“ rodiče, který si dítě ve své Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

péči fakticky ponechal v rozporu s pravomocným rozsudkem a v rozporu s vůlí druhého rodiče, tím, že se stane převážně pečujícím rodičem, a získá tak (v podstatě „přetáhne“ na svou stranu) právo na daňové zvýhodnění podle § 35c zákona o daních z příjmů, je výkladem nepřijatelným (z hlediska systematického i ústavněprávního). Ve prospěch rodiče poskytujícího faktickou péči dětem přitom nelze podle soudu zohlednit ani náhodné skutečnosti, jež nastaly v jeho právní sféře a jež mu nedovolily děti předat včas v souladu s rozsudkem o úpravě poměrů nezletilých do péče druhého z rodičů. Je totiž jeho povinností se vynasnažit, aby dodržel povinnosti stanovené rozsudkem o úpravě poměrů nezletilých, popř. k nimž se zavázal v soudem schválené dohodě, a v situaci, kdy vztahy mezi takovými rodiči mnohdy bývají konfliktní (což je patrné i v nyní posuzovaném případě), není namístě právo vykládat způsobem, který by bez vážného důvodu vytvářel prostor, resp. motivoval k porušování či obcházení závazného režimu rozdělení péče o děti. Pro úplnost lze jen podotknout, že skutečnost, že matka dětí s pozdržením jejich předání nesouhlasila, resp. byla v těchto situacích postavena před hotovou věc, aniž by žalobce zajímal její názor (natožpak aby jej reflektoval), z fotografií textových zpráv obsažených ve správním spise zřetelně vyplývá.

40. Ve výsledku tak zůstává nevyřešena pouze otázka práva na daňové zvýhodnění za měsíc duben 2020, kde žalobce fotografiemi textových zpráv doložil, že v důsledku očekávané a posléze (jak vyplynulo z odpovědi České správy sociálního zabezpečení) i skutečně nařízené karantény z důvodu pracovního kontaktu s osobou s potvrzenou nákazou matka odsouhlasila ponechání dětí v péči žalobce, čímž v daném měsíci měl žalobce děti ve své péči převážnou dobu. Tato náhodná událost se neodehrála v právní sféře žalobce, a není tedy potřeba výkladu, jenž by chránil dodržování pravidel styku s dětmi stanovených v rozsudku o úpravě poměrů nezletilých.
41. Žalovaný se v této situaci namísto prostého kvantitativního kritéria plynoucího z rozsudku č. j. 8 Afs 155/2019-46 navrátil zpět k definičním znakům společně hospodařící domácnosti a odmítl tuto dobu zohlednit, neboť po tuto dobu nebylo podle něj možné hovořit o trvalosti žití s ohledem na přechodnost a nahodilost okolnosti, jež založila tuto delší péči v domácnosti žalobce.
42. Zde lze poznamenat, že tvrzení žalobce, že pojmový znak „trvalosti žití“ je u dětí nutno vykládat jako subjektivní pocit být součástí života rodiče trvale, nemá oporu v právních předpisech nebo v jejich ustáleném výkladu. Onu „trvalost žití“ je nutno vykládat obecněji, oproštěnou od takovýchto filozofických úvah, jako soustavné, ve smyslu nikoli dočasné, sdílení společného životního prostoru ve smyslu každodenního soužití. K obdobné námitce se ostatně již vyjádřil Krajský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 17. 4. 2019, č. j. 43 Af 7/2018-39, jenž byl potvrzen právě rozsudkem č. j. 8 Afs 155/2019-46: *„Silné citové pouto mezi dítětem a druhým rodičem a jejich subjektivní vnímání situace nemohou trvalé společné žití za této situace založit. Stejně tak pro posouzení trvalého společného žití není určující kvalita zázemí, jež je dítěti u druhého rodiče po dobu styku s ním zajištěno.“* S tímto názorem se soud ztotožňuje. Nadto v rozsudku č. j. 8 Afs 155/2019-46 bylo výslovně konstatováno, že subjektivní vnímání situace rodičem a dítětem a kvalita poskytovaného zázemí nemohou být pro účely určení, ve které z více souběžně vedených domácností jsou znaky společně hospodařící domácnosti naplněny více, rozhodující.

43. Problém ovšem představuje fakt, že se žalovaný k tomuto ve své podstatě kvalitativnímu kritériu trvalosti žití vrací až ve fázi, kdy jeho úkolem již bylo „pouze“ určit, která z domácností rodičů, v nichž děti střídavě pobývaly, je tou pravou „společně hospodařící domácností“ ve smyslu § 21e odst. 4 zákona o daních z příjmů. Je třeba zopakovat, že jak Nejvyšší správní soud uzavřel v rozsudku č. j. 8 Afs 155/2019-46 (srov. jeho body 40 a 41), zkoumání, ve které z více faktických domácností jsou znaky „společně hospodařící domácnosti“ naplněny více, je dáno zejména kvantitativním ukazatelem, tedy tím, ve které domácnosti žije dítě objektivně více. To, ve které domácnosti jsou více naplněny její další definiční znaky, může vzít správce daně v úvahu až teprve tehdy, zjistí-li při posouzení objektivního rozložení péče o děti v čase, že děti čas v obou v úvahu přicházejících domácnostech tráví stejně dlouhou dobu. Porovnání míry naplnění takových kritérií by totiž v případě protichůdných tvrzení rodičů bylo pro daňové orgány značně komplikované a prakticky by tím byla vyloučena možnost objektivního určení společně hospodařící domácnosti za situace, kdy by daňové zvýhodnění na vyživované dítě uplatnili oba rodiče, kteří spolu nežijí v jedné společně hospodařící domácnosti.
44. Přemístěním definičního kritéria, jež bylo již použito pro posouzení, zda děti fakticky tvoří v době, kdy u něj pobývají, domácnost (i) se žalobcem, do následné fáze hodnocení, která z těchto vedle sebe existujících faktických domácností v tom kterém kalendářním měsíci objektivně z hlediska časového převažuje, a vytváří tím rozhodnou společně hospodařící domácnost, se žalovaný dostal do rozporu s výkladem, který zastává Nejvyšší správní soud a od něž se zdejší soud nemá žádný důvod odchýlit. Na rozdíl od případů svévolného či okolnostmi ve vlastní sféře vynuceného vyloučení druhého rodiče z ujednaného či nařízeného styku s dítětem zde soud nespatřuje žádný závažný důvod, který by opodstatňoval odklon od (od subjektivních úvah oproštěného) kvantitativního hlediska v podobě jasně měřitelné doby, po kterou dítě bylo v péči konkrétního rodiče. S ohledem na účel daňového zvýhodnění, jímž je daňově podpořit rodinu, v níž vyživované dítě (po převážnou dobu) žije, není rozumný důvod tuto podporu nenasměrovat do právě takové domácnosti, i když důvod delšího pobytu dítěte byl vyvolán jen náhodnými či nepravidelnými událostmi, jež přitom nelze hodnotit jako jednostranné porušování či obcházení režimu styku stanoveného rozsudkem o úpravě poměrů nezletilých.
45. Soud podotýká, že takovým důvodem není ani ustanovení § 35c odst. 7 zákona o daních z příjmů, podle něž *dočasný pobyt dítěte mimo společně hospodařící domácnost nemá vliv na uplatnění daňového zvýhodnění*. Jak již bylo uvedeno, zákon o daních z příjmů sám o sobě pravidla pro rozdělení daňového zvýhodnění na vyživované dítě mezi rodiče, kteří spolu nežijí ve společné domácnosti, v podstatě nevymezuje. Pravidla výslovně nastavená zákonodárcem totiž míří jen na situace, kdy vyživované dítě žije v ucelené domácnosti s oběma rodiči. Z toho pak logicky plyne, že ani zmíněné ustanovení § 35c odst. 7 zákona o daních z příjmů odpírající relevanci přechodnému pobytu mimo společně hospodařící domácnost neslouží k rozlišení toho, které z více domácností fakticky naplňujících definiční kritéria v § 23e odst. 4 zákona o daních z příjmů má být určitá doba připsána, nýbrž jen k tomu (jak správně v průběhu daňového řízení žalobce namítal), aby rodič uplatňující daňové zvýhodnění na vyživované dítě neztrácel tento nárok jen proto, pokud dítě v době studia pobývá např. na internátu nebo je z důvodu poskytování zdravotní péče po několik týdnů v nemocnici či zařízení lázeňské péče. Takové pobyty fakticky nenaplňují znaky společně hospodařící domácnosti stanovené § 23e odst. 4 zákona o daních z příjmů a nejsou

srovnatelné s pobytem dítěte v „konkurenční domácnosti“. Pro posuzování těchto konkurenčních situací tak z § 35c odst. 7 zákona o daních z příjmů plyne pouze to, že v případě hospitalizace dítěte či pobytu na internátu se bude rozsah pobytu u toho kterého z odděleně žijících rodičů v takovém období posuzovat výhradně podle rozsudku o úpravě poměrů nezletilých bez ohledu na faktický stav. Ten se prosadí jen mimo takové doby.

46. Nebýt změněného právního hodnocení, jež v předchozích odstavcích soud vyhodnotil v této dílčí části jako nesprávné, žalovaný měl za to (v seznámení se zjištěnými skutečnostmi ze dne 27. 7. 2023), že z provedeného dokazování vyplývá, že v dubnu 2020 děti u žalobce přebývaly 21,5 dne, tedy objektivně déle než u matky, vzhledem k tomu, že v době od středy 22. 4. do úterý 28. 4. byly na žádost matky v péči žalobce nad rámec stanoveného styku. V tomto kalendářním měsíci tedy děti vedly ve smyslu kritérií vyložených rozsudkem č. j. 8 Afs 155/2019-46 společně hospodařící domácnost se žalobcem. Fakt, že k tomu došlo v důsledku náhodné okolnosti (podezření z nákazy matky dětí), není právně významná. Jestliže daňové orgány i přes toto skutkové zjištění vyměřily žalobci daň bez zohlednění jakéhokoli daňového zvýhodnění na děti, postupovaly nezákonně. Z toho důvodu soud konstatuje, že napadený rozsudek je nezákonný. Vzhledem k tomu, že výrok napadeného rozhodnutí, resp. platebního výměru je nedělitelný (nejedná se o vyměření daně samostatnými platebními výměry za vícero zdaňovacích období ani o vyměření daně samostatným, na jiných částech platebního výměru nezávislým výrokem), nezbylo soudu než z tohoto důvodu zrušit napadené rozhodnutí pro nezákonnost jako celek.
47. Soud dodává, že ve skutkovém hodnocení žalovaného žádné nedostatky nespátřuje. Jediný podstatný nedostatek spatřuje pouze v právním posouzení o nemožnosti zohlednit faktickou péči o vyživované dítě vyvolanou jen náhodnou (nepravidelnou, resp. nepředvídatelnou událostí). Pokud v obecnosti žalobce tvrdí, že si v době vyhlašovaných protiepidemických opatření děti s matkou předávali v týdenním intervalu, soud musí konstatovat, že nic takového žalobcem předložené důkazní prostředky neprokazují. Klíčovým opěrným bodem zde mohl být svědecký výslech matky, ovšem ta takové střídání nepotvrdila. Tento důkazní prostředek nebyl sdělný (s ohledem na konstatování svědkyně, že si události v roce 2020 již přesně nepamatuje), jeho informační přínos byl minimální a i s ohledem na žalobcem namítaný zájem svědkyně na výsledku řízení (vystupování svědkyně zachycené v protokolech přitom dává značný prostor k domněnce, že svědkyně možná i cíleně nehodlala uvést nic, co by žalobcovu verzi událostí podpořilo) reálně existují značné pochyby o důvěryhodnosti informací z něj plynoucích. Je zřejmé, že tento důkazní prostředek nepomohl k unesení důkazního břemene žalobce, a tento potenciál neměly ani ostatní důkazní prostředky. Skutečnost, že tato výpověď nemá potenciál prokazatelně tvrzení žalobce popřít, není jakkoliv významná, protože faktickou péči nad rámec stanovený rozsudkem o úpravě poměrů nezletilých lze žalobci uznat jen tehdy, jestliže ji v daňovém řízení prokáže. Jinými slovy, nelze-li z důkazních prostředků s praktickou jistotou dovodit závěr, kdo měl děti v daný den ve faktické péči, pak tuto dobu daňové orgány zcela oprávněně bez ohledu na tvrzení žalobce musí připsat tomu, u koho děti měly být podle režimu schváleného rozsudkem o úpravě poměrů nezletilých.
48. Doložené účtenky a jízdenky, z nichž lze dovodit, že v daném okamžiku byly děti se žalobcem (jiné listiny v tomto směru postrádají důkazní potenciál), se týkají až na jednu výjimku období, kdy měl mít žalobce děti u sebe v souladu s rozsudkem o úpravě poměrů nezletilých. Zmíněná výjimka se pak týká jediného dne, přičemž z předložených fotografií

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

textových zpráv vyplývá, že k tomuto prodloužení nedošlo se souhlasem matky dětí, a proto i kdyby snad šlo o rozhodující jeden den v daném kalendářním měsíci, nebylo by možné jej žalobci uznat z důvodu svévolného obcházení pravidel stanovených rozsudkem o úpravě poměrů nezletilých. Předávání dětí v týdenním intervalu, natožpak společná dohoda s matkou dětí na tomto odchylném řešení tedy není reálně důkazními prostředky podložena. Dostatečným důkazem nejsou ani listiny dokládající, na které dny si žalobce požádal o přiznání volna na ošetřování člena rodiny. Může se jednat jen o nepřímý důkaz, jelikož takové volno nemuselo být nutně čerpáno právě z důvodu péče o děti, nýbrž i s ohledem na potřebu péče o jiného člena rodiny. Soud tím nevylučuje možnost, že v kontextu dalších nepřímých důkazů mohou vyžádané zprávy od orgánu správy sociálního zabezpečení relevantní péči o děti prokázat, nicméně takové důkazy (s výjimkou období očekávané karantény matky) správci daně předloženy nebyly.

49. Soud tedy shrnuje, že žalovaný svůj závěr o neexistenci společně hospodařící domácnosti s vyživovanými dětmi založil na dostatečných skutkových zjištěních, jestliže vyšel z rozsudku soudu o úpravě poměrů nezletilých, přičemž v řízení bylo provedeným dokazováním potvrzeno, že skutečný stav v zásadě odpovídá této úpravě poměrů. Rozsudek o úpravě poměrů nezletilých přitom byl způsobitelný založit důvodné pochybnosti o správnosti daňového tvrzení, a bylo tak na žalobci, aby oprávněnost využití daňových benefitů dle § 92 odst. 3 daňového řádu doložil. Žalobcem tvrzené a prokazované skutečnosti však existenci společně hospodařící domácnosti s jeho dětmi (s výjimkou měsíce dubna 2020) neprokazují, a naopak potvrzují, že tato podmínka pro uplatnění daňového zvýhodnění u žalobce splněna nebyla. Námitky žalobce brojící proti skutkovým zjištěním žalovaného tedy nejsou důvodné. Důvodná je pouze námitka nezohlednění převažující péče žalobce v měsíci dubnu 2020, jež ve skutečnosti (a oprávněně) napadá právní hodnocení žalovaného.

Závěr a náklady řízení

50. Vzhledem k tomu, že část žalobní argumentace je důvodná, soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil. V dalším řízení bude žalovaný vázán závazným právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Pokud se žalobci nepodaří prokázat převažující faktickou a matkou v rozsahu převyšujícím režim plynoucí z rozsudku o úpravě poměrů nezletilých akceptovanou péči o děti v dalších kalendářních měsících, bude namíste žalobci přiznat daňové zvýhodnění alespoň za měsíc duben 2020.
51. O náhradě nákladů účastníků řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalobci soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 13 829,50 Kč. Tato částka sestává z náhrady nákladů na právní zastoupení ve výši 8 950 Kč, kterou tvoří odměna za dva úkony právní služby po 3 100 Kč [příprava a převzetí zastoupení a sepsání žaloby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024] a jeden úkon právní služby po 1 700 Kč [účast na jednání před soudem v trvání do dvou hodin s tarifní hodnotou 14 420 Kč podle § 7, § 10b odst. 5 písm. a) a § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025] spolu se dvěma paušálními částkami jako náhradou hotových výdajů po 300 Kč a jednou po 450 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění před, resp. po 1. 1. 2025. K tomu je třeba dále přičíst náhradu za

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

21 % DPH z těchto částek ve výši 1 879,50 Kč a náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za žalobu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Namítat však lze jen to, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, nebo skutečností, jimiž se Nejvyšší správní soud v této věci dosud nezabýval [§ 104 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. ledna 2026

Mgr. Ing. Petr Šuránek v. r.
předseda senátu